

15 SEPTEMBER 1924

No. 18

29e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„En er zullen Heilanden op den berg Zions opkomen.”

Obadja 1: 21.

DE HERSTELLING VAN HET EVANGELIE. 1)

XVI.

De Vaderen en de Kinderen.

De wonderlijk schoone visioenen, waarin Mozes en Elias verschenen waren, sloten. Joseph en Olivier stonden in afwachting voor het spreekgestoelte van den tempel. Maar waarom zouden zij wachten op verdere manifestaties? Wat meer konden zij verwachten? Wat meer kon er nu aan hen gegeven worden? Voor al de levende menschenkinderen der wereld was voorzien. De autoriteit om te prediken en te doopen, bezaten Joseph en Oliver v ó ó r de verschijning van Mozes en Elias. Maar Israël was een bijzonder volk. Een bijzondere beschikking was over Israël uitgesproken. Mozes was de groote wetgever en bevrijder van het oude Israël. Derhalve, zoodat alles op ordelijke wijze mocht plaats vinden, verscheen Mozes om de bijzondere autoriteit te herstellen voor het verlossen en vergaderen van het verkoren volk. Op dezelfde wijze was Elias de man, welke in het bijzonder de autoriteit der bedeeeling van het Evangelie van Abraham bezat. Diensvolgens, zoodat alles in orde volbracht mocht worden, werd de autoriteit der bedeeeling van het Evangelie van Abraham door hem, welke deze autoriteit bezat, aan den grooten Amerikaanschen Profet hersteld, alhoewel hij alreeds de volle autoriteit van het Priesterschap van den Zoon van God bezat. Aldus werd in de verlossing en zaligheid van het

1) Deze verhandeling, geschreven door ouderling Osborne J. P. Widtsoe, wordt in de zondagsscholen der zending behandeld.

geheele levende menschelijke geslacht voorzien en niet slechts voor Israël alleen. Wat meer konden de Profeet en metgezel verwachten?

Er staat in Joodsche Schriftuur vermeld, dat alle tong zal belijden dat Jezus Christus de Heere is, tot heerlijkheid Gods des Vaders. ¹⁾ Maar het feit dat de sleutelen der autoriteit om het Evangelie te prediken aan diegenen die op aarde wonen, hersteld zijn, duidt aan dat deze autoriteit verloren is geweest en er een algeheele afwijking van de leer van Christus plaats heeft gevonden. Vele honderdduizenden zijn gestorven die Jezus niet beleden hebben. Zelfs heden sterven dagelijks duizenden personen in de Christelijkste landen, welke nimmer de blijde klanken van het Evangelie des Heeren gehoord hebben. En toch kunnen stervelingen de zaligheid slechts door gehoorzaamheid aan het Evangelie deelachtig worden. De levenden bezitten een goede kans om het te hooren, maar welke voorziening is er voor de dooden gemaakt?

Gedurende het visioen in den nacht van 21 September 1823, las de Engel Moroni deze woorden van Maleachi den Profeet Joseph voor: „Zie, Ik zal het Priesterschap aan u openbaren, door de hand van Elia den profet, voordat de groote en vreeselijke dag des Heeren komen zal; en hij zal de aan de vaderen gemaakte beloften in de harten der kinderen planten, en de harten der kinderen zullen zich tot hunne vaderen wenden; indien het niet zoo ware, de geheele aarde zou bij de komst van dien dag geheel verwoest worden.” ²⁾

De woorden des profeets voorspellen zonder twijfel een plan voor de zaligheid der dooden. Het wordt absoluut noodzakelijk om het groote verlossingsplan te volbrengen, dat de onbekeerde dooden de gelegenheid zullen ontvangen om zalig te worden. Het Evangelie werd niet ontworpen om slechts weinigen zalig te maken. De geheele menschelijke familie, beide levenden en dooden — zoowel als zij die nog geboren moeten worden — kunnen het eeuwige leven deelachtig worden door gehoorzaamheid aan het Evangelie. Het hiernamaals zal een koninkrijk van heerlijkheden en een heerlijkheid van koninkrijken zijn. Een elk, die op deze aarde geleefd heeft, zal volgens verdiensten met den graad van verheerlijking beloofd worden. De kinderen van den grooten en machtigen Vader zullen in Zijn koninkrijk van heerlijkheden die plaatsen aangewezen worden, welke zij zich waardig hebben gemaakt, en een elk in zijn plaats zal, tot de heerlijkheid des Vaders, een rang gelijk aan zijn aardsche daden beërven. Dit alles schijnt eenvoudig genoeg toe, maar de koninkrijken des Vaders zal al Zijn aard'-kinderen insluiten en hoe meer van hen, die zichzelf waardig voor verhooging en zegen bewezen hebben, hoe grooter Zijn eeuwige vreugde zijn zal.

1) Filippenzen 2: 11.

2) Leer en Verbonden, Afd. 2.

Eveneens is dit wederkeerig het geval met een elk der kinderen. In de celestiale heerlijkheid zal een iegelijks koninkrijk bestaan uit een ieders eigen familie, en aldus zullen de heerlijkheden der koninkrijken van geslacht tot geslacht toenemen, allen aan elkander verbonden — en allen aan den Vader — door de banden van verwantschap. Het volkomen maken der banden van verwantschap door een werk, hetwelk door de levenden voor de dooden volbracht wordt, is zonder twijfel wat Paulus in de gedachte had, toen hij, sprekende over de vadersen van Israël, zeide „dat zij zonder ons niet zouden volmaakt worden”¹⁾ en wederom „want daartoe is Christus ook gestorven en opgestaan en weder levend geworden, opdat Hij beide over dooden en levenden heerschen zou.”²⁾ Vandaar wordt het een zaak van het allerhoogste belang om voor de zaligheid der dooden zorg te dragen. Vandaar ook dat Joseph en Oliver zeker wel moesten wachten om te leeren of de Heere verdere autoriteit's sleutelen op hen te bevestigen had, nadat zij gemachtigd waren met autoriteit om de levenden te redden.

En de Heer wenschte meerdere autoriteit op hen te bevestigen. Nadat het visioen van Elias zich sloot, werd de belofte vervuld, die bijna dertien jaren tevoren gegeven was. Een ander heerlijk visioen opende zich voor de zieners. „Want Elia, de Profeet”, lezen wij, „die ten hemel opgenomen werd zonder den dood te smaken, stond voor ons en zeide: Ziet, de tijd is nu gekomen, waarvan door den mond van Maleachi was gesproken, getuigende dat hij (Elia) zou gezonden worden vóór de groote en vreeselijke dag des Heeren komen zou, om de harten der vadersen tot de kinderen te keeren, en de kinderen tot de vadersen, opdat de geheele aarde niet met eenen vloek zou geslagen worden. Daarom zijn de sleutelen dezer bedeeeling in uwe handen toevertrouwd, en hierdoor moogt gij weten, dat de groote en vreeselijke dag des Heeren nabij is, zelfs voor de deur.”³⁾ Aldus werd de noodzakelijke autoriteit om de reddende verordeningen voor de dooden te volbrengen door hem welke haar bezat, hersteld in deze bedeeeling. Een andere belangrijke akte in het drama der Herstelling was volbracht.

Gedurende de jaren, welke onmiddellijk op het visioen van Elia volgden, werd er niet veel in het groote werk der zaligheid voor de dooden volbracht. In latere jaren echter, dacht de Profeet steeds meer en meer over dit onderwerp. Het bleef hem steeds bij. Hij schreef en sprak er over. In 1841 zeide hij in een algemeene conferentie der Kerk te Nauvoo gehouden: „Er is nimmer een tijd, dat de geest te oud is om God te naderen. Allen zijn binnen het bereik der vergevende genade, die niet de onvergeeflijke zonde hebben bedreven, welke geen vergiffenis zullen ontvangen, noch in deze

1) Hebreërs 11: 40.

2) Romeinen 14: 9.

3) Leer en Verbonden 110: 13-16.

of de toekomstige wereld. Er bestaat een wijze om de geesten der dooden te verlossen; deze is door de macht en autoriteit van het Priesterschap — door het binden en het ontbinden op aarde. Deze leer is schoon en heerlijk, daar zij de grootheid van goddelijke mededooogen en weldadigheid in het plan der menschelijke zaligheid tentoonspreidt.

„Deze wonderlijk schoone waarheid is berekend om het verstand te ontwikkelen en de ziel onder moeilijkheden, bezwaren en benauwdheden te schragen. Als toelichting: veronderstelt het geval van twee mannen, broeders, gelijk in intelligentie, bekwaam-, deugdzaam- en beminnelijkheid, wandelende in oprechtheid en ter goeder trouw in zooverre zij in staat zijn geweest te onderscheiden uit den troebelen stroom van overlevering of uit de donkere bladzijde der geschiedenis.

„Eén van hen gaat de groeve der vertering in zonder ooit het Evangelie van verzoening gehoord te hebben; aan den andere wordt de boodschap van zaligheid gezonden, hij hoort en omhelst deze en wordt erfgenaam van het eeuwige leven. Zal de één de heerlijkheid ten deel vallen en de ander aan een hopelooze verdoemenis worden prijsgegeven? Bestaat er geen kans voor ontkoming? De sekten antwoorden: „neen”. Zulk een denkbeeld is erger dan godloochening. De waarheid zal al zulk kwezelachtig Farizeïsme verbreken en in stukken vermorzelen; de sekten zullen gezift, de oprechten van hart uitgebracht en hunne priesters in het midden van hun verdorvenheid achtergelaten worden.

„Deze leer toont zeer klaar de wijsheid en genade van God aan; in het bereiden van een verordening voor de zaligheid der dooden, om plaatsvervangend te doopen, hunne namen worden opgeteekend in den hemel en zij geoordeeld volgens de daden gedaan in het vleesch. Deze leer was de last van de Schriften. De Heiligen, welke verzuimen om dit te doen ten bate van hun overleden verwanten, verzaken zulks op gevaar van hun eigen zaligheid.”¹⁾

Wederom in September van het daaropvolgend jaar, terwijl hij zich verborgen hield van zijn vijanden, die hem, zonder oorzaak te hebben, vervolgden, schreef de Profeet twee epistels aan de Kerk.²⁾ In deze bekent hij dat het onderwerp van de zaligheid der dooden de eerste plaats in zijn gedachten inneemt. Hij geeft omschreven opdrachten voor het voegzaam opteekenen van het plaatsvervangend werk voor diegenen welke gestorven zijn. Hij toont door schriftuurlijke bewijzen aan, waarom het noodzakelijk is dat er een nauwkeurig verslag gehouden wordt van al hetgeen volbracht is op aarde. Hij overziet met geestdrift de geheele verheven leer van de zaligheid der dooden. En ten laatste breekt hij voort in een schoonen, modernen psalm³⁾, prijzende Koning Immanuël,

1) „History of the Church”, Vol. IV, pp. 425-6.

2) Leer en Verbonden, Afd. 127.

3) Leer en Verbonden, Afd. 128: 22-24.

Welke verordineerd voor de wereld, het middel was waardoor de oningewijde dooden verlost kunnen worden.

„Het is voldoende te weten”, zegt hij, de voorspelling besprekende dat Elia zou komen, „dat de aarde met enen vloek zal geslagen worden, tenzij er een verbindende schakel van de ééne of andere soort, op één of ander voorwerp, tusschen de vaderen en de kinderen is; en ziet, wat is dat voorwerp? Het is de doop voor de dooden. Want wij kunnen zonder hen niet volmaakt worden; noch kunnen zij zonder ons volmaakt worden. Noch kunnen wij of zij volmaakt worden zonder hen, die eveneens in het Evangelie gestorven zijn; want zulks is in de invoering van de bedeeeling van de volheid der tijden noodig; welke bedeeeling thans begonnen is ingevoerd te worden, opdat eene geheele en volkomene vereeniging en verbinding van al de bedeeelingen, sleutelen, machten en heerlijkheden zouden plaats hebben, en geopenbaard worden vanaf de dagen van Adam tot zelfs op den tegenwoordigen tijd.”¹⁾

De herstelling van de bijzondere autoriteit om het plaatsvervangend werk voor de dooden te verrichten, vond plaats, zooals herinnerd zal worden, in den Kirtland Tempel, 3 April 1836. In den Kirtland Tempel waren echter geen regelen getroffen om de verordeningen voor de dooden te volbrengen. De tempel was niet voor dat doel opgericht geworden. Gedurende de jaren voordat geschikte schikkingen getroffen waren in den tempel, werd de reddende verordening van den doop voor de dooden, in de Mississippi-rivier volbracht.

Maar in een openbaring, 19 Januari 1841 gegeven, werd de Profeet Joseph geboden om den tempel te Nauvoo te bouwen.²⁾ Voor dezen tempel maakte de Heer door openbaring bekend, wat noodzakelijk was voor het volbrengen van het groote, verlossende werk voor de dooden. Bovendien verklaarde de Heere dat de verordening van den doop voor de dooden aan Zijn Heilig Huis behoort en niet aannemelijk voor Hem is, uitgezonderd gedurende dagen van armoede der Kerk, als deze elders volbracht wordt. Een aangewezen tijd werd genoemd: „En indien gij deze dingen aan het einde van den aangewezen tijd niet doet, (d.i. het volbrengen van het werk voor de dooden), zoo zult gij als eene Kerk, met uwe dooden, verworpen worden, zegt de Heere uw God.”³⁾ De periode van den aangewezen tijd zou blijkbaar hetzelfde jaar ten einde loopen, want ten tijde van de conferentie, welke 2 October 1841 gehouden werd, verklaarde de Profeet: „Er zullen geen doopen voor de dooden meer volbracht worden, totdat de verordening bediend kan worden in het Huis des Heeren; en de Kerk zal geen Alge-

1) Leer en Verbonden 128: 18.

2) Leer en Verbonden, Afd. 124.

3) Leer en Verbonden, Afd. 124: 32.

meene Conferentie houden, totdat zij in het voornoemde huis kan vergaderen. Want aldus zegt de Heere." 1)

Sinds dien dag is het groote verlossingswerk der dooden volbracht in speciaal gebouwde Tempels, of Huizen des Heeren.

(Wordt vervolgd.)

TOESPRAAK VAN ZUSTER EMMA RAY McKAY,

in de Rotterdamsche Conferentie, gehouden op Zondag 22 Juni 1924.

Mijn geliefde broeders en zusters. Het verheugt mij grootelijks met u te vergaderen in deze conferentie. Als men zooveel hoort omtrent een wonderlijke gebeurtenis, wenscht men natuurlijk gaarne zulks in persoon te aanschouwen. Ik heb zooveel gehoord omtrent de uitmuntende Hollandsche conferenties, dat ik bijna geen geduld bezat om te wachten en nu ik het voorrecht geniet, gevoel ik met Scott uit te roepen: „Wat een schouwspel het is.”

Wij genoten dezen morgen, toen wij gedurende onze reis de wegen waarlangs wij spoorden, begroeid zagen met vele, vele wilde bloemen. De schoone boter- en sleutelbloemen herriepen in mijn gedachten wat Lowell zeide: „De natuur is kwistig met haar goud, maar wij gaan haar voorbij met slechts een terloopschen glans.” Als wij de wilde bloemen zouden bestudeeren, het schoone goud, hetwelk moeder natuur ons geeft, zouden wij vele geheimen onthuld zien. Hij zegt eveneens: „Zij maken dat ik het menschelijke hart meer heilig acht.” Maar ook het menschelijke hart slaan wij niet gade. Wij trachten niet het te verstaan of te begrijpen. Elkander begrijpen en verstaan, dat is wat het menschedom heden van noode heeft. Salomo zegt: „Verkrijg verstand met al uwe bezitting.” Als wij zouden trachten elkander te begrijpen en verstaan, zou er minder zielesmart onder de menschen te vinden zijn. Het niet trachten om elkander te begrijpen is één der oorzaken van het kwaadspreken. Wij volgen den gemakkelijksten weg, kiezen die onderwerpen, welke gemakkelijk te bespreken zijn en roeren die dingen, welke besproken zouden moeten worden, niet aan. Er is in elk menschelijk hart iets aanwezig, hetwelk te beminnen is, iets te bewonderen als wij er slechts acht op geven. Ik ontmoette een meisje in het noordelijk gedeelte van Schotland, in Thurso, welke zeide: „Al waar een elk hier zich mede bezig houdt is kwaadspreken. Als ik niet het onderwerp van hun gesprekken uitmaak, dan is het een ander en daarom is i e m a n d hier steeds ongelukkig. Mijn tante is nu 44 jaar getrouwd en zij heeft zich voor 42

1) „History of the Church”, Vol. IV, p. 426.

jaar met niemand ingelaten. Zij beweert dat het de eenigste wijze is om niet bepraat te worden." Nu, dit is niet de eenigste plaats, waar kwaadspreken ongelukkigen maakt. Ik heb het vertegenwoordigd gevonden in elke stad, die ik bezocht heb en ik geloof niet dat deze stad een uitzondering op den regel is. Zich met niemand bemoeien is één wijze om zich van kwaadspreken te onttrekken, maar het is niet de weg, die een Heilige der Laatste Dagen volgen zou. De Heere zeide: „Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelfven." Stevenson zeide: „Zoolang als wij leven, dienen wij, en zoolang als wij dienen, zijn wij onmisbaar."

Er is een zusters-hulpvereeniging-vrouwe in den Bijbel, welke onmisbaar was. Herinnert gij Tabitha of overgezet genaamd Dorcas? Herinnert gij u hoe ze bekend was vanwege haar goede werken en aalmoezen die ze deed en hoe de vrouwen en haar geburen over haar treurden toen zij gestorven was? Als de discipelen hoorden dat de Apostel Petrus in een stad dichtbij vertoefde, zonden zij voor hem om te komen en zij toonden de rokken en kleederen, die Dorcas gemaakt had en zeide: „Zie, wat zij voor ons gedaan heeft." Petrus gevoelde dat deze vrouw zoo onmisbaar was, dat hij God vroeg haar tot het leven terug te geven. Herinnert gij u dat de Heere Petrus' gebed verhoorde en Tabitha aan deze vrouwen teruggaf, die zij geholpen had? Zij had vele dingen gedaan voor haar naasten. Elke daad, die zij deed, was klein, maar de vele tezamen maakten het een wonderlijk groote daad. Kleine daden zijn in staat het droeve hart tot vreugde te keeren, een glimlach kan de wereld minder barsch maken en een woord kan de oorzaak zijn dat de geheele wereld enkel zonneshijn toeschijnt.

Broeders en zusters, in plaats van kwaad over uwe naasten te spreken, laten wij de kleine daden volbrengen, die hun naasten gelukkig maken. Het maakt onze naaste niet gelukkig als wij zeggen: „Maar wat ziet u er slecht uit vandaag." Vertelt haar liever dat zij er kostelijk uitziet, en als zij ziek is geweest, laat haar weten dat zij zooveel beter toont dan zij gedaan heeft, of fluistert haar hoop in dat zij spoedig beter zal worden. Verspreidt blijdschap, geen somberheid. Als gij een gezin bezoekt, waar juist een kleine geboren is en gij vindt dat deze er niet zoo bijzonder lief uitziet, vertelt zulks de moeder niet. Als het wichtje groote oortjes heeft, geeft het niet te kennen, maar merkt op tegen de moeder, dat het zoo'n welgevormd neusje bezit. Nu, ik spreek uit ervaring. Ik heb een baby gehad, welke niemand leuk of aardig vond. Verschillende personen kwamen en zeiden: „Wel, het is geen knap kind, dat is een ding dat zeker is", en één vrouw zeide: „Als ik vooruit geweten had dat uw baby er zoo uit zou zien, had ik nimmer de wieg voor hem in orde gemaakt." Ik sloeg mijn blikken op zijn handjes en antwoordde: „Zijn handjes zijn mooi en ik ben vast overtuigd dat hijzelf het óók eens zal zijn."

En voor deze reden wensch ik u aan te moedigen uw keuze op

de aangename dingen te zetten, die, welke het menschdom gelukkig maken als zij met u in aanraking komt. Dat gij zulks in practijk moge brengen, is mijn gebed in den naam van Jezus Christus, Amen.

AFSCHEIDSGROET.

Als dit nummer van ons geliefd tijdschrift „De Ster” zijn licht zal verspreiden, zal ik mijn geboorteland reeds vaarwel gezegd hebben. Ik verlang diegenen te ontmoeten, die mij dierbaar zijn en zich in de toppen der bergen bevinden en houd mijn oogen westwaarts gericht naar het land, hetwelk ik twee jaar geleden heb verlaten om de blijde boodschap van leven en zaligheid bekend te maken aan mijn mede-natuurgenooten, en mijn getuigenis te geven, welke ik door gehoorzaamheid aan de wetten en inzettingen des Heeren ontvangen heb.

De hulp en zegeningen van onzen Hemelschen Vader en de liefde en gastvrijheid, zoowel van den president der zending en zijn beminnelijke vrouw als van de leden der Kerk, vrienden en familieleden, zullen ongetwijfeld van een onvergetelijken aard bewijzen te zijn en worden door mij ten hoogste gewaardeerd.

Ik roep u allen nogmaals een laatst vaarwel toe, hopende dat geloof, hoop en liefde steeds in uw harten mogen vertoeven. Ook gij, land mijner geboorte, hetwelk, zoo duur gekocht door onze voorvaderen, vrijheid en onafhankelijkheid bezit. Mogen velen, welke heden nog op uw bodem wonen, de blijde boodschap van het Evangelie van onzen Heiland en Verlosser hooren en aannemen, zoodat zij bevrijd mogen blijven van de groote verwoestingen, welke diegenen zullen treffen, die de wetten van het Evangelie ongehoorzaam zijn, want de mond des Heeren heeft zulks gesproken.

Vooruit! al is de weg wat donker,
 Het einde is steeds licht.
 Het starrenlicht zien wij fonkelen,
 Als wij steeds doen ons plicht.
 Dan strekt de Heiland Zijne armen,
 Voor ons voortdurend uit.
 Gehoorzaamheid het wachtwoord,
 En alles komt goed uit.

Uw broeder, vriend en mede-arbeider in Christus,

JOHAN J. DE BRIJ.

DE STER

NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: CHAS. S. HYDE — ASSISTENT: C. ZAPPEY

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voorspel.

Andantino. *CONCONE.*

pp *rit* *mf* *rit*

AVONDMAALVERS VOOR OCTOBER 1924.

(Heilige Lofzangen: 115: 3.)

Wilt, wijl g' eet en drinkt, niet spreken,
Bidt veel liever zacht en stil;
't Sacrament toch is een teeken,
Dat gij doen wilt 's Heeren wil.

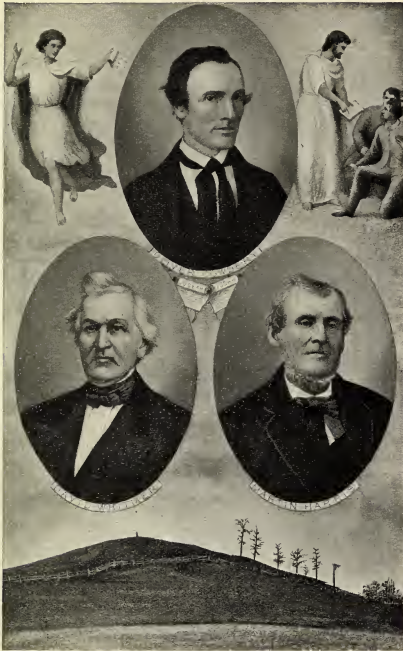
Naspel.

mf *rit* *mf* *rit*

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR OCTOBER 1924.

(Leer en Verbonden, Afdeling 75: 29.)

„Laat elke man in alle dingen ijverig zijn. En de lui aard zal geene plaats in de Kerk hebben. *** ”

De drie getuigen.

Zij het bekend aan alle natiën, geslachten, talen en volken tot wie dit werk zal komen, dat wij door de genade van God den Vader en onzen Heer Jezus Christus, de platen hebben gezien, welke dit verslag bevatten, hetwelk een verslag is van het volk van Nephi, eveneens van de Lamanieten, hunne broeders, en van het volk van Jared, dat van den toren kwam, van welken is gesproken geworden. En wij weten ook, dat het vertaald is door de gave en macht Gods, want zijne stem heeft het ons bekend gemaakt. Daardoor weten wij zeker, dat het werk waarheid is. Wij getuigen eveneens, dat wij het graveerwerk, hetwelk op de platen is, gezien hebben: dat het ons getoond is geworden door de macht Gods en niet door die van den mensch. Wij maken met nederige woorden bekend, dat een engel Gods uit de hemel nederdaalde en de platen voor ons bracht, zoodat wij ze zagen en het graveerwerk op dezelve. Wij weten dat het door de genade van God den Vader en onzen Heer Jezus Christus is, dat wij ze aanschouwden, en geven getuigenis, dat deze dingen waarachtig zijn; en het is wonderlijk in onze oogen. Niettemin, de stem des Heeren gebod ons, dat wij hiervan getuigenis zouden geven. Om gehoorzaam te zijn aan de geboden van God, geven wij getuigenis van deze dingen. Wij weten dat indien wij getrouw zijn in Christus, wij onze kleederen zullen reinigen van het bloed aller menschen, vlekkeloos zullen bevonden worden voor den rechterstoel van Christus en eeuwig met hem zullen wonen in den hemel. En de eere zij den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest, welke zijn één God. Amen.

OLIVER COWDERY,
DAVID WHITMER,
MARTIN HARRIS.

Binnen enkele dagen zal een nieuwe Nederlandsche uitgave van het Boek van Mormon het licht zien. Dit zal de derde uitgave in de Hollandsche taal zijn, daar de eerste — een oplaag van 2000 exemplaren — in 1890 voortkwam, vertaald zijnde door ouderling J. W. F. Volker en uitgegeven door president Francis A. Brown, en in 1909 de tweede uitgave verscheen, welke 5000 exemplaren groot was. Deze tweede uitgave werd herzien en in vele opzichten verbeterd door president Sylvester Q. Cannon en ouderling Wm. J. de Brij. De derde uitgave, welke uit 6000 exemplaren zal bestaan en welke binnen enkele dagen voor verkoop gereed zal zijn, heeft een nog grootere verandering en verbetering ondergaan.

Zoo spoedig als president Hyde de teugels der zending van president Lillywhite overnam en de verschillende aangelegenheden van het werk in Holland onder het oog kreeg, werd het hem duidelijk dat er spoedig een nieuwe uitgave van het Boek van Mormon gereed gemaakt moest worden.

Wel beschikte de zending nog over een flink aantal boeken, maar terstond werd ingezien dat er spoedig een begin gemaakt moest worden om de noodige volmacht en gelden van het Eerste Presidentschap te verkrijgen, welke een derde uitgave mogelijk zou maken, wilde men den tijd niet aan laten breken, dat men leden, vrienden en onderzoekers met een „uit druk” zou moeten wegzenden, als er gevraagd zou worden voor het zooveel besproken Boek. Na korten tijd werden volmacht en gelden verkregen en ontvangen en een begin gemaakt. Ongeveer een week geleden werd het laatste voorradige Boek van Mormon verkocht en de eerste exemplaren van den nieuwen druk zullen wij in eenige dagen van den drukker ontvangen.

Buiten de vele drukfouten, die zelfs nog in de tweede uitgave gesloten waren en zooveel mogelijk voorkomen zijn, is er een „Beknopt Overzicht van het Boek van Mormon” aan de nieuwe uitgave toegevoegd, waarna „De Oorsprong van het Boek van Mormon” volgt. Deze beide verklaringen zijn een belangrijke aanwinst voor het boek, daar in deze de verscheidene Platen, waaruit het Boek is samengesteld, onderscheiden worden en de inhoud beknopt en de oorsprong in Joseph Smith's eigen woorden worden weergegeven. Geheel volgens de laatste uitgave, zooals verschenen te Salt Lake City, zijn ook de pagina's in deze Hollandsche uitgave verdeeld in dubbele kolommen.

De grootste verbeteringen heeft het Boek wel ondergaan door het „Overzicht der Hoofdstukken”, hetwelk zich aan het einde van het Boek bevindt en een groote hulp in de bestudeering zal toonen te zijn, en de „Index”, welke juist achter dit „Overzicht” geplaatst is geworden. Deze „Index”, welke 56 pagina's beslaat in tegenstelling met het „Inhoudsregister” van het oude boek, hetwelk slechts 8 pagina's inneemt, is eveneens geheel en al bewerkt volgens de laatste Engelsche uitgave en is een onschatbare verbetering.

ring, welke zonder twijfel door de leden der Kerk ten volle gewaardeerd zal worden. Veel arbeid, tijd en geld zijn ten koste gelegd en aangewend geworden om deze veel verbeterde uitgave het licht te doen zien, maar met blijdschap zendt de uitgever, Charles S. Hyde, deze de wereld in, wetende dat alle oprechte Heiligen hun krachten zullen inspannen om het Boek te verspreiden en bekendheid te geven, en daardoor aan de wereld te getuigen dat God van den hemel gesproken heeft.

Wij geven aan het begin van dit artikel een afdruk der drie getuigen en hun getuigenis aangaande de echtheid van het Boek, hetwelk voortkwam door God's genade in deze laatste bedeeeling der tijden. Het Boek bevat de volheid van het Evangelie en kwam voort in vervulling van God's Woord aan de aloude Profeten. Het is een vertaling van oude metalen platen, die Joseph Smith, de moderne Profeet, ontving van een Engel Gods, Moroni genaamd. Deze platen, bedekt met graveerwerk van buitengewone bewerking, waren voor eeuwen verborgen geweest.

In den nacht van 21 September 1823, nadat de jongeling Joseph Smith zich in ernstig en vurig gebed tot God gewend had om een vergeving van al zijn zonden te bekomen „en ook voor een manifestatie aan mij”, zoo schrijft de Profeet zelf, „opdat ik mocht weten wat mijn toestand en standplaats tegenover Hem was; want ik had een vol vertrouwen in het verkrijgen eener Goddelijke openbaring, daar ik er tevoren één ontvangen had”, verscheen deze Engel Moroni en verhaalde o.a. dat er in den heuvel Cumorah, nabij het dorp Manchester, Ontario County, New-York, een „boek verborgen was, geschreven op gouden platen, dat een verslag gaf van de vroegere bewoners van het Amerikaansche vasteland en vanwaar zij waren voortgekomen. Hij zeide ook, dat de volheid van het eeuwige Evangelie in hetzelfde vervat was, zooals dit door den Zaligmaker aan de vroegere bewoners was overgegeven.”

Vier jaren later, op 22 September 1827, ontving Joseph Smith de platen en verder twee stenen, in zilveren bogen, welke aan een borstplaat bevestigd waren, welke, wat de Urim en Thummim genoemd wordt, vormden. Met behulp van dit instrument, waar ook in het Oude Testament van gesproken wordt, vertaalde hij de karakters, die zich op de platen bevonden, en heden kan het Boek in vele talen verkregen worden. Het bevat een verslag van een kolonie Israëlieten, die zich ongeveer zeshon-

derd jaren vóór Christus, door goddelijke openbaring geleid, uit Jeruzalem naar Amerika begaven, daar een groot en machtig volk werden en Profeten bezaten. Een Profeet, Mormon genaamd, welke ongeveer vierhonderd jaren na Christus in Amerika leefde, maakte uittrekselen van uitgebreide verslagen, die door oude, beschaafde volken van Amerika gegraveerd waren. Vandaar de naam: Het Boek van Mormon. De hedendaagsche Indianen of Roodhuiden zijn de nakomelingen van deze kolonie. Het bevat eveneens een verslag van een kolonie, welke door goddelijke macht naar het Amerikaansche vasteland geleid werd „ten tijde dat de Heere de taal van het volk verwarde, toen zij eenen toren bouwden om tot den hemel te komen; welk verslag gegeven is, om aan het overblijfsel van het huis Israël te toonen, welke groote dingen de Heere voor hunne vaders gedaan heeft; en opdat zij de verbonden des Heeren mogen weten, dat zij niet voor eeuwig verstooten zijn; en eveneens tot de overtuiging van Jood en heiden, dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God, die zich aan alle natiën openbaart.”

Vele profetieën, welke gevonden kunnen worden in den Bijbel, zijn door het voortkomen van het Boek van Mormon vervuld geworden en het Boek, hetwelk voor het eerst in 1829 werd uitgegeven, is een waarschuwing aan de volken der aarde, dat God leeft en de teekenen der tijden aanwezig zijn in dezen dag en eeuw; dat het menschdom zich van zonden en ongerechtigheid moet bekeeren en de woorden van God aan Zijn dienstknecht Ezechiël waarheid bevatten, n.l. dat het hout van Juda (de Bijbel) en het hout van Jozef (het Boek van Mormon) één zouden worden. (Ezechiël 37.)

C. Z.

HET VERWOESTEN VAN DEN TEMPEL TE NAUVOO.

(Een interessant verslag van de bekentenis van den man, die het vuur ontbrandde in het prachtige gebouw en hoe hij zelf nauwelijks den vuurdood ontkwam).

Slot.)

Ik snelde eerst de eene gang door, dan de andere, in de hoop een weg te vinden die mij bekend was, om zoodoende naar buiten te komen, doch alles tevergeefs. Ik kon de eene richting van de an-

dere niet meer onderscheiden en het was zoo donker als een Egyptische nacht. Ten slotte vond ik een trap, welke ik beklom, in de hoop dat zij mij terug zou leiden tot de plaats, waar ik den brand stichtte, vanwaar ik een andere richting kon volgen. Na twee trappen opgelopen en vele gangen doorgesneld te hebben, kwam ik uit op een kruispunt en daar scheen een licht van den tegenovergestelden kant van den weg, welchen ik wilde inslaan, maar ik dacht dat het beter was te gaan en te zien wat of wie het was, doch ik ontdekte al spoedig dat het mijn vuur was, dat met groote snelheid om zich heen greep, en met zijn vurige tongen de gang verlichtte.

„Toen ik mij er zoo dicht mogelijk bij begaf, zag ik aan den anderen kant op korten afstand van het vuur McCauley's zijden zakdoek op den grond liggen en zoo wist ik dat de terugweg door het vuur leidde, daar deze kamer de laatste was, welke wij bezocht hadden. Wat moest ik nu doen? Ik wist geen anderen uitweg dan dien door het vuur. Vol afgrijzen huiverde ik. Zou ik nu moeten omkomen in den door mijzelf gestichtten brand? O God, wat zal ik doen? Niet meer wetende wat ik deed, wierp ik mijn overjas over het hoofd en mijzelve in het vuur, met mijn volle lengte op den vloer, over en over rollende, totdat ik buiten het bereik van de vlammen was. Toen ik weer op mijn beenen stond, nam ik de jas van mijn hoofd en doofde het vuur, dat de voering had aangestast, waarna ik haar weer aantrok. Met groote moeite trachtte ik mij nu snel uit de voeten te maken, want ik had mijn arm en een mijner beenen ernstig bezeerd door mijn val op den vloer, doch ik was zóó opgewonden, dat ik eerst later den pijn gevoelde. Met de hulp van een paar lucifers, welke ik had en waaraan ik eerst ru begon te denken, den een na den ander aanstrijkende, bereikte ik eindelijk de deur, waardoor ik binnengekomen was en welke ik open vond. De grondeigenaar had haar opengeworpen in de hoop ik in staat zou zijn door de opening de sterren te zien.

„Mijn vrienden waren zeer tevreden, dat er toch iets gebeurd was, daar zij zich ongerust gemaakt hadden over mijn lang uitblijven. Gij kunt u onze gevoelens voorstellen, toen ik de deur uitkwam. Ik trok de deur dicht en sloot haar, waarna ik in oostelijke richting weg holde, mijn medeplichtigen volgende. Ik was zeer pijnlijk verbrand en bijna gestikt, niet in staat om te spreken en toen ik bij een wel kwam op ongeveer honderd meters afstand, dronk ik en wierp den sleutel in den put, waarna ik de twee anderen zeide zich te verspreiden en naar de paarden te gaan, wat zij ook deden. Zij waren daar alreeds langen tijd vóórdat ik er aankwam, want het was mij haast onmogelijk om te loopen. Nadat wij de paarden bereikt hadden, raadde ik hun aan in verschillende richtingen zoo spoedig mogelijk naar huis te gaan en elke ontmoeting te vermijden. Zij weigerden mij alleen te laten, daar zij bevreesd waren, dat ik inwendig gekwetst was, welke vrees ik

met hen deelde. Ik had het vuur ingeademd en dacht dat mijn tijd gekomen was. Nogmaals raadde ik hen aan te gaan, daar ik wel terecht zou komen. De grondbezitter nam dus den weg langs de rivier naar Appanooce, ongeveer tien mijlen afstand, de rechter den weg naar Carthage, dat ongeveer zestien mijlen lag, terwijl ik den weg door de prairie nam in de richting van Pontoosue, twaalf mijlen afstand.

„Na ongeveer een halve mijl gereden te hebben, richtte ik mijn blikken naar Nauvoo en zag een flikkerend licht en het volgend oogenblik barstte de vlammen door het dak en verlichtten den omtrek alsof het dag was. Ik zette mijn paard aan tot een doodelijke vaart om het kreupelhout van de Missouri-rivier te bereiken, waar ik juist op tijd aankwam zonder gezien te zijn, daar de bewoners langs den weg zich alreeds ter ruste hadden begeven. Doch nauwelijks was ik met mijn paard over een hek gesprongen en had ik mijzelve achter eenige boschjes verborgen, of zeven ruiters kwamen voorbij op weg naar den branu, welke nu reeds op twintig mijlen afstand in den omtrek kon waargenomen worden. Nadat zij gepasseerd waren, trachtte ik weer mijn paard te beklimmen, doch het was mij onmogelijk en mijn been was zóó gezwollen, dat ik ook niet loopen kon. Ik was in groote verlegenheid en wist niet wat te doen; doch er moest iets gedaan worden en zoo liet ik mij ter aarde zakken en begon op handen en knieën voort te kruipen in de richting van een groep boomen, mijn paard bij de teugels leidende. Toen we daar aankwamen, vond ik een grooten boom, welke omgehouden was, een tamelijk hooge stomp overgebleven zijnde. Ik werkte mij met groote moeite op de stomp en van daar op den rug van mijn paard, waarna wij weder over het hek sprongen en onzen weg vervolgden.

Ik leed zulke vreeselijke pijnen, dat ik maar juist in het zadel kon blijven. Ik keerde mijn paard in de richting van McCauley's huis, waar ik juist vóór zonsopgang aankwam. Hij was alreeds meer dan twee uren thuis en was ten zeerste verrast toen hij door mij gewekt werd, doch na hem mijn toestand verklaard te hebben, weende hij gelijk een kind; hij nam mij in en verborg mij gedurende een geheele week, en hij en zijn vrouw verzorgde mij alsof ik een der hunnen was, totdat ik in staat was heen te gaan, zonder ook maar eenigen argwaan te wekken.

„De rechter was eerst den nacht, volgende op dien waarin de Tempel verbrandde, thuis gekomen, daar hij den geheelen dag door de bosschen had moeten rijden, om zijn plaats van bestemming te bereiken.”

Zoo is eindelijk na meer dan vijftig jaren de ware geschiedenis van het verbranden van de „Great Mormon Temple” bekend gemaakt. De verhaler van deze geschiedenis, als verteld door mr.

Agnew, was, toen de Tempel verwoest werd, nog maar een kleine jongen, welke met zijn moeder ten westen van het fort Madison in Iowa woonde, maar hij kan zich nog goed den vuurgloed herinneren, welke hij zag gedurende dezen gedenkwaardigen nacht. Meer dan twintig jaren later werd hij meer intiem bekend met de drie personen, welke het noodlottig plan beraamden en uitvoerden.

GEORGE H. RUDSILL,
BOWLING GREEN, Florida.

Eenige jaren later na het verbranden van den Tempel, bezochten ouderlingen George A. Smith en Erastus Snow Nauvoo en vernamen daar van Lewis A. Bidamon, den eigenaar van het „Nauvoo Mansion”, dat de bewoners van de omringende nederzettingen (vóór het verwoesten van het gewijde gebouw) jaloersch waren op Nauvoo, en vreezende dat, wanneer de Mormonen er zouden terugkeeren, de stad nog meer aan invloed zou winnen, brachten zij vijfhonderd dollars tezamen en schonken dit bedrag aan meergenoemden Joseph Agnew, teneinde zijn duivelachtigen daad te volbrengen en dat hij inderdaad de ellendeling was, die den brand in het gebouw stichtte.

Mr. Bidamon zeide dat de verwoesting van den Tempel zeer zeker tot gevolg heeft gehad, dat Nauvoo's aantrekkelijkheid was verminderd, daar zijn hotel na den brand niet meer dan een vierde van de klandizie had, die het vóór dien had.

(Overgenomen uit *The Deseret News* van 12 Januari 1924
en vertaald door J. J. v Langeveld.)

Ontslagen.

Ouderling Johan J. de Brij is eervol van zijn zending in de Nederlandsche Zending ontslagen en naar Zion teruggekeerd. Ouderling De Brij arbeidde gedurende zijn verblijf in Holland in Amsterdam als gemeente-president en presideerde over de Rotterdamsche conferentie.

HET WARE MORMONISME.

Het vervolg van „Het Ware Mormonisme” zal in de volgende „Ster” verschijnen.

INHOUD.

De herstelling van het Evangelie	blz. 273	De nieuwe uitgave van het Boek van Mormon	blz. 282
Toespraak van Zuster Emma Ray McKay	„ 278	Het verwoesten van den Tempel te Nauvoo	„ 285
Afscheidsgroet	„ 280	Ontslagen	„ 288
Zondagsschoolwerk	„ 281	Het ware Mormonisme	„ 288